

13.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

**Sài Gòn, thứ Năm 29/1/1976**

Buổi trưa 29 Tết, tỉnh giấc ngủ ngắn trong bản nhạc *Nghìn Trùng Xa Cách*, ai đó đang mở ra dưới phòng khách. Vậy là bàng hoàng đến xúc động, kéo dài tới chiều, không thể làm gì. Bản nhạc của một thời Dalat!

Đôi khi kiểm điểm mà tự hỏi, Nguyễn và người đàn ông năm xưa, ai là người chi phối được trái tim tôi mạnh mẽ?

Tôi không thể trả lời cho chính xác câu hỏi.

Chỉ buổi trưa nay, tỉnh giấc trong bản nhạc, tôi phải nhận, chính những kỷ niệm cũ trên sân khấu Duy Tân mới thật sự làm tê điếng tâm hồn tôi nhiều hơn.

[NGHÌN TRÙNG XA CÁCH (Nhạc & Lời: Phạm Duy).

Bản nhạc của đêm đầu tiên gặp anh Phùng Kim Ngọc ở Nha Trang (25/7/1974) tôi đã đàn lên để tặng anh. Cũng là bản mà Nguyễn vẫn hát cho tôi nghe trong những chiều Sài Gòn dạo mới đi vào đời nhau (tháng 11/1975).

*\*/ Nghìn trùng xa cách người đã đi rồi,  
Còn gì đâu nữa mà khóc với cười.  
Mời người lên xe về miền quá khứ,  
Mời người đem theo toàn vẹn thương yêu  
Đừng tiễn người vào dĩ vãng nhạt màu sẽ có chẳng nhiều đón  
đau. Nói gót người vào dĩ vãng nhiệm màu có lũ kỷ niệm  
trước sau. Vài cánh sương hoa nằm ép trong thư rồi sẽ tan  
như bụi mờ. Vạt tóc nâu khô còn chút thơm tho thả gió bay đi  
mặt mừng. Nghìn trùng xa cách người đã đi rồi, Còn gì đâu  
nữa mà giữ cho người? Trả hết về người chuyện cũ đẹp người,  
Chuyện đôi ta buồn ít hơn vui. Lời khóc lời cười chuyện ngắn  
chuyện dài. Trả hết cho người cho người đi,  
Trả hết cho ai ngày tháng êm vui. Đường ta đi trời đất yên  
vui. Rừng nắng ban mai đường phố trắng soi  
Trả hết cho người cho người đi,  
Trả hết cho ai cả những chua cay.  
Ngày chia tay lặng lẽ mưa rơi  
Một tiếng thương ôi! gửi đến cho người  
Trả nốt đôi môi gượng cười  
Nghìn trùng xa cách đời đứt ngang rồi. Còn lời trần trối gửi*

đến cho người. Nghìn trùng xa cách người cuối chân trời  
Đường dài hạnh phúc cầu chúc cho người.]

□

### **“À la Recherche du Temps Perdu...”**

**Dalat, thứ Năm 29/1/1976.** (Dalat ngày thứ tư, 29 Tết).

**5 giờ chiều.** Trời u ám quá. Bố nhớ Mãn vô hạn. Bố để lại tape nhạc, nghe tiếng đàn Mãn. Những âm thanh cũ gọi cho Bố nhiều kỷ niệm cùng một lúc. Bố cảm tưởng Mãn đang hiện diện đâu đây, gần Bố. Bố thấy lòng sao thật bồn chồn ray rức. Bản Nguyệt Cầm, Bố nghe Mãn đàn bốn lần: ở nhà Mợ Hoa, ở quán rượu Ông Già, ở vườn Luxembourg và nơi căn nhà Phan Bội Châu Dalat.

Chiều hôm qua lang thang trên phố, tự dưng Bố thèm nghe Mãn đàn. Hôm còn ở Sài Gòn, Bố có hỏi, tại sao sắp xa nhau rồi mà Mãn không đàn cho Bố nghe? Và lại cũng gần Tết, Bố đợi Mãn đàn tiễn biệt, như một thói quen Bố nghĩ ra trong đầu, dịu dàng nhỏ nhẹ. Bố và Mãn chẳng có gì lớn lao để tặng cho nhau. Đưa nhau chỉ bằng tiếng đàn, bằng đôi câu thơ ngâm sang sảng, nhưng quá đủ, quá sung sướng cho Bố.

Bố đi lại trên con đường Phan Đình Phùng, lòng dạt dào cảm xúc. Không biết tại sao nữa? Có lẽ vì buổi chiều, trời có mây giăng nhẹ nhẹ, có nắng vàng gọi thương nhớ xa xăm. Con đường kỷ niệm của Mãn.

Bố ngồi một mình trong quán rượu Huỳnh Ôn gần căn gác 500 ngày cũ. Ở đây cũng có nhiều tay hiến nhân quân tử thất thời lỡ vận. Một tay ẩn sĩ rượu đã ngà ngà, dạy Bố về lẽ “có, không” ở đời. Nhưng Bố chỉ thấy như mình quay cuồng rơi rớt.

Bố nhớ lại buổi chiều nào đó Bố đưa Mãn đi mua rượu ở quán Tam Nguyên trên đường Nguyễn Văn Sâm, Sài Gòn, gặp một tay hảo hán mặt vận. Mãn bảo Bố mời ông ta một cốc. Lúc đó, Bố thích tay hảo hán kia thì ít, mà Bố thương Mãn thật nhiều.

Té ra vợ Kinh Kha cũng hào sảng như thường!

Sao chiều hôm qua cũng uống rượu, cũng sống lại khung trời phóng dật ngày cũ, mà Bố chỉ thích uống mau, thật mau để tránh nghĩ ngợi? Sao con đường nào tại đây Bố cũng thấy thấp thoáng bóng hình Mãn? Ở Sài Gòn, Mãn có đi uống rượu cùng bạn hữu? Có nói cuồng và nhớ đến Bố?

Chiều nay Bố sẽ lang thang nữa. Vừa đi vừa nhớ kỷ niệm, chùng nào thèm những ngày cũ hay là thèm rượu, Bố sẽ ghé tiệm uống vài ly. Vào quán ngó những bức tranh Tàu, những câu đối lồng trong khung kính, nghe những người không quen nói chuyện nắng mưa, rồi lại tiếp tục đi quanh quất trên phố. Trong quán Huỳnh Ôn hôm qua,

*Bố thấy có bốn chữ Nho, nét run run thật xúc động. Người bán rượu còn nhỏ tuổi quá để Bố có thể hỏi thăm về xuất xứ của bốn chữ ấy.*

### **8 giờ tối.**

*Bố vừa đi uống rượu về, say nhẹ nhẹ. Nghe lại bài Fantaisie Impromptu, Bố nhớ Mẫn đến nhức đầu.*

*Sao chẳng ai hiểu Bố cả. Chẳng ai biết đến tình yêu Bố đang dành cho Mẫn đầy ắp. Ai cũng nhìn Bố như con vật bị thương. Bố dối lòng mãi không được, chấp nữa sẽ đi uống tiếp. Bố muốn khóc mà khóc không nổi, nên sắp điên lên rồi.*

*Mẫn đang làm gì? Có nghe Bố nức nở không? Chiều nay uống ít nhưng sao dễ say quá. Đi ngang căn gác 500 của Mẫn, nhà số 33 Phan Đình Phùng, Bố cúi mặt chẳng dám nhìn. Mẫn kể với Bố thế này: “Ở đó có cô chủ nhà chưa chồng, khó chịu lắm. Mỗi lần anh Ngọc xuống rửa mặt, cô không nhìn. Còn khi tôi xuống, cô ấy nhìn, như cô bán ghêu này vậy.” (Bố nhớ Mẫn nói câu ấy trong quán ghêu ăn với Mẫn lần đầu trên đường Nguyễn Tri Phương, Chợ Lớn.)*

*Trời đang xuân quá. Không khí trong lành êm ả. Tiếng pháo nổ lẻ tẻ đâu đây. Bố chỉ muốn say cho ngây ngất.*

*Khi này, lúc đang uống rượu, Bố ngâm bài “Người giam chí lớn vòng com áo”, lòng vẫn thấy buồn héo úa. Quán rượu thật tình tứ, nhưng Bố đâu có Mẫn để chúc rượu, để cầm tay. Ngâm mãi một mình chỉ thấy chán ngất. Bố không muốn gì nữa cả, chỉ muốn hôn Mẫn. Và quên hết!*

□